

మన్మిణల్ని బంద ఈ విచార తీర్చిసలు బిందీస్తాసే ఎదరు. ఆ దినగళల్ని ఉపయోగించి శ్రీకృష్ణమరిద జౌకియల్ని ఉండకే అహాన బరువుదిందరే అదు రాజుమర్యాదేయంతిత్తు. ప్రతి ఎరదు వరువుకోవుమ్మే ఉపయోగించి శ్రీకృష్ణన ఆరాధనీయన్న సరణయల్లి ఆరాధిసువ పయాయి వ్యవస్థేయల్లి పర్యాయి ఏరాలోహణ మాడువ శ్రీగళు తమ్ము కాలావధియ ఆరాధనీయన్న ముగిసి ఇన్నొంద మరక్కే ఆ అధికారపన్న హస్తాయతిసువదన్న ‘పర్యాయోత్తమ’ ఎన్నత్తురే. ఈ పర్యాయోత్తవద మూలక శ్రీకృష్ణ ఆరాధనీయ హక్కన్న పదేదుకోండ పయాయి శ్రీగళు ప్రతిదిన శ్రీకృష్ణన పూజ ముగిసి మధ్యాహ్న ఉండ స్క్రిప్టిసువ స్థలవన్న ‘జోకే’ ఎందు కేరయలగుత్తదే. ఈ స్థలదల్లి పయాయి శ్రీగళు అల్లదే, అవరు ఆహ్వానిసిద ఉండ మాధిరాజ జోతిగ శ్రీకృష్ణవిని విలేప సేవ సల్లిసువ భక్తిగీ, అధ్యాత్మ క్షేత్రదల్లి విలేప అధ్యాయ నాడిసి పండితరిగే, పయాయి శ్రీగళ విలేప తీర్చిగే పాత్రరాద గృహస్తిగీ ఉండిపచారద వ్యవస్థే ఇరుత్తదే. ఈ ఉండ విలేప అందరే పంచబ్రక్త పరమాన్ మత్తు నూరం అంచిగి బరువమ్మ వ్యంజనగళు నిష్ఠపూ ఆ ఉండదల్లి ఇరబేకు. ఇంధ ఉండక్క యార్యారన్నేల్ల ఆహ్వానిసభేకు మత్తు ఆహ్వానిసరన్న పంచియల్లి ఎల్లేల్లి కూడిసభేకు ఎంబ అనధికృత నియమపూ ఇద్ద అదశ్శిగియే ఒచ్చి పారుప్తగారండు ఇరుత్తురే. అవరు ప్రతిదినపూ జోకియల్లి హజరిద్దు జోకియ ఉండక్క ఆహ్వానిసల్పట్టవరన్న గౌరవదిం స్వాగతిసువుదు పద్ధతి.

గోవింద భట్టరు ప్రత్యే శ్రీగళ ఆహ్వాన స్క్రిప్టిసిదరు. వారచిట్టు కాలుడిగియల్లో ఉపయోగించి తలుపువాగ రాత్రే ఒంచెత్తు గంచియాగిత్తు. ప్రత్యే మరక్కే హోగి మరద మేచ్చలు ఏరువాగ అవరన్న పారుప్తగారండు ముగించ స్వాగతిసిదరు. ‘స్వామిగళు ఈగ విశాలియల్లిద్దారే. నాళే బేళగే అవర భేటిగే అవకాశ ఎందరు.

మరుదిన గోవింద భట్టరు శ్రీగళ దశనవాయితు. శ్రీగళ ఇదిన పంచియల్లో భట్టరు భజించినపూ ఆయితు. సహజవాగియే భట్టరు హత్తురు ఉండ బగియ పదాధిగళన్న మల్లువాగ ముజుగర పదుత్తు ‘స్వల్ప సాకు’ ఎందు హేళుత్తదే, అవర ఇదిరిద్ద శ్రీగళు మిద్దుగి, ‘ఇరలి ఆచారే, స్వల్ప హాకిసింహ్లు’ ఎందు అవరన్న భత్తాయించి ముగిపదుత్తిద్దరు.

ఆ దినగళల్ని యంతుతుగళల్ని విలేప అధ్యాయన నాడిసిదరు మరమానగళల్ని ఆపారవాద గౌరవ ఇత్తు. అదు కేరళక్కే

హోగి బందవరేదరే, అదు దోడ్డ సాధనే ఎంబ అభిపూరు జనసామాన్యరభూ ఇత్తు. ఇప్పుక్కు ఈ మంతుతుగళల్లి కేరళదల్లి తుఱులీపియల్లి దాచిలేగోండిరువుదరింద ఉపయోగించి తమ్మ మాత్రభాషేయు కేరళదల్లి విజ్ఞంభసుక్క ద ఎంబ అభిమాన ఇదక్కే కారణ ఇరుబుదు.

సంజీయ హోక్కు శ్రీగళు గోవింద భట్టరన్న తమ్మ ఇదిన కుర్రికిసోండు శ్రీచక్కురాధనే, యంతురాజ యంతురాధనే ఇత్తుదిగిశ బగే మాహితి పడేదరు. ఆమేలే ‘మరఱిరగణిగే ఇప్పగళ అవత్రకే ఇల్ల. ఆదరే గృహస్తధమచద్దు ఇరువపరిగి ఇదు తుంబా ప్రయోజనపాదితు’ ఎంబ అభిపూరు వ్యవస్థికి, ‘దేవరు మేచ్చువ హాగే ఈ విద్యయన్న లోకకల్పణిక్కే ఉపయోగిసి’ ఎందు ఘలమత్తుక్క నీడి కారణిదు. ఈ వాతే ఆ సంజీయే ఉండ విశుమాగళ స్వామిగణగా తలుపితు. అంధవరల్లి కేలవు శ్రీగళు గోవింద భట్టరన్న తమ్మ మరక్కు కరేయిసి శాలు హాసి మంతుక్క నీడి యించోబితపాగి గౌరవిందరు.

ఈ విచార కుప్పణి భట్టన మనేగి లోకాభిరామవాగి అందరే పిలింగుళ శాంతారామ ఐతాళర మూలక తియితు. ఐతాళరు కుప్పణి భట్టన తందెయ శ్రాద్ధక్క హోగిద్దాగ అల్లి అయించువాగి అదర జచే నాడెద్దు. ఆగలే కుప్పణి భట్టనా ఈ విచారద బగే ‘గేసుద్ది’ (గాసహ) యన్న కేళద్ద. మత్తు ‘ఎలా ఇవన?’ ఎంబంతే గోవింద భట్టర బగే తన్నల్లిద్ద మాత్రయిపస్తు ఇన్నమ్మ వ్యధిసేండిద్ద. ఈగ అవనల్లి ఈ గోవిందభట్టనిగిత ఎందు గులగంజియమ్మాదరూ తాను శ్రీస్తు ఎంబుదన్న ఉండమంగి తోసించేకు ఎంబ మనసాయితు. జోతిగ అదు ఉపయోగి స్వామిగళ కివగూ బీళబేకు, తాను చోక ఉండక్క ఆహ్వానిసల్పుదబేకు ఎంబ భావ అవనల్లి బేంయలోడిగితు.

శ్రాద్ధద ఉండ ముగిదు, ఎంజలే తేగియిప్పురల్లే కుప్పణి భట్ట శాంతారామ ఐతాళరన్న హత్తిర కరెదు, ‘హౌదా ఐతాళరే, నాను శ్రాద్ధకమఫదల్లిద్దారింద ఆ గోవింద విచారపన్న నీవు యారిగీలో హేళుత్తిద్దున్న పుత్రికేళలుగాల్లి! అవనిగి ఉపయోగి ఉండ శాలు హోదేగి గౌరవిందు నిష్పత్తి’ ఎందు ప్రత్యేశిది. శాంతారామ ఐతాళరు ‘హౌదు హౌదు’ ఎన్నత్తు తాను ‘గౌవింద భట్టర భట్టన తన్నల్లి ‘పుస్త’’ ఎందు తిరస్కరింద ఎంబ సిట్పుగి, ‘ఎలా ఈ గౌవిందిని అమ్ము ధిమాకే?’ ఎందుశాండ. ఆమేలే అవన ఉండ ఒళగి నాడెయువ సభీ సమారంభగళల్ని తానోబ్బ మహాపంతువాది ఎంబదన్న తోసిలు ముందాద. మదుపే సిమంత ఉపనయనగణగల్లు అవనిగి

యాకే సుట్ట హేళుత్తురే?’ ఎందరు.

కుప్పణి భట్టనిగే ఐతాళరు తన్నన్న భమణ నాచూకినింద కేళందాజిస్తిద్వారే అనిసి సిట్పు బంకు. ఆదరే ఆ సిట్పున్న ఐతాళర ఇదిరల్లి తోరిసద కుప్పణి భట్టనల్లి తన్న పౌరుషవన్న ఈ బ్రాహ్మణినిగే మాత్రపల్ల, శ్రాద్ధక్కే బంద ఎల్లరిగూ ఈ క్షోణిం తోరిసదేకేంబ మచ్చు మట్టికోండితు. అవను ‘అదు నిజ ఆగిపుమదు ఐతాళరే నమ్మ ఉపయోగి బేంచాద్దు ఆ గోవిందనంభ అరెబర కెలితపరే’ ఎందు గోవింద భట్టరన్న ఉపయోగి అప్ప మాధిరశరన్న ఒట్టగే నిష్పత్తయోజకు ఎన్నవంతే బింబిసి, ‘నీవు ఈ దిన శ్రాద్ధద ఉండ మధ్యాహ్న మాడువాగ హోళిగే తానే తిందధ్న?’ ఎందు హేళుత్తు ‘ఈ క్షుని నిమిగే ఎరదు జిలేబి తందు నిమ్మ క్షేయల్లిసుత్తేనే నోది’ ఎన్నత్తు తన్న ఎరడూ అంగేగణ్ణ జోడిసి పనోధి ధ్వనిగా కణ్ణు ముచ్చిది.

ఏరఁ ఎరదు క్షునిదల్లి అవను కణ్ణు తేరేదాగ అవన అంగేయల్లి అదే తానే సిద్ధవాద ఎరదు జిలేబి కాణిసికోండితు. అదన్న నోడి బిరగాద ఐతాళరు ‘అరే ఎంధ అధ్యత్త’ ఎందు కణ్ణు దోడ్డ దు మాడి నోడిదివరే, దడక్కనే వధ్దు నితు కుప్పణి భట్టరిగి సాష్టాంగ నముస్థార మాడి, ‘బహా దోడ్డ సాధకరు స్వామి నివు. నాను తీళిద హాగే ఇదు ఆ గోవింద భట్టనింద సాద్యవిల్ల’ ఎందు ఒళగోళగే భయబ్భితరాదరు. జోతిగే ‘తం అపాయకారు’ అందుశాండ బురుత్తేనే ఎన్నత్తు అల్లింద కాల్చిత్తరు.

శ్రాద్ధక్కే బందవరేల్ల ఈ జమత్తావురన్న నోడి కుప్పణి భట్టన అసామాన్య వ్యక్తి ఎంబడిందరు. అల్లి నోడిద్ద కేలవరు ఒళగోళగే ఐతాళర హాగే భయబ్భితరాదరే, ఇన్న కేలవరు ‘ఈ మనుషు మనస్తు మాడిదరే పనూ మాడబమదు’ ఎంబంతే తమోళగే ఆడించోబడితు.

ఈ వాతే కణపనిత్తు గ్రామదేశించే హిత్తితు. అదు గోవింద భట్టర కివగా బిత్తు. భట్టరు సుమునిద్దరూ ఒబ్బిబ్బరు అవరల్లి ‘హౌదా గౌవిందణి అదు, ఎంధాద్దు?’ ఎందు కుతులపల తోరిదాగ సంగ్గి ముగుళు నశ్శ భట్టరు, ‘అంధాలేల్ల యావ కమఫ్సే?’ ఎందు హేళదిగిల్లి విచారపన్న నిష్పత్తి చేయాలి. ఆ మును ప్రయోజని విచారపన్న నిష్పత్తి చేయాలి. కుప్పణి భట్టన తన్నల్లి ‘పుస్త’ ఎందు తిరస్కరింద ఎంబ సిట్పుగి, ‘ఎలా ఈ గౌవిందిని అమ్ము ధిమాకే?’ ఎందుశాండ. ఆమేలే అవన ఉండ ఒళగి నాడెయువ సభీ సమారంభగళల్ని తానోబ్బ మహాపంతువాది ఎంబదన్న తోసిలు ముందాద. మదుపే సిమంత ఉపనయనగణగల్లు అవనిగి